No. 74.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 20 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct.; behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, [illegible] Ziehier een geval, waaromtrent men hopen moet, dat, zoo de waarheid daarvan zich bevestigt, de naam des braven mans, die er de hoofdpersoon van was, niet onbekend en ongeëerd mag blijven. Verscheiden metselaars waren bezig op eenen steiger te arbeiden: de tijdelijke vloer, waarop zij staan, waarschijnlijk te zwaar beladen, stort in onder hunne voeten. Allen vallen, behalve twee, die zich aan een' half gebroken legger vasthouden; doch ook dezen voelen zij bezwijken. « *Jan*," roept de een « het kan ons beide niet houden, een misschien wel." — « Dat 's waar, *Piet*," zegt de ander, « maar wie zal zich laten vallen?" — « Ik heb vier kinderen," stamelt *Piet*. — « Nu dan, vaarwel!" Met deze woorden laat de edele man zijn steunsel los en valt op straat te pletter.

— Men schrijft uit Caen, 12. Junij: Eergisteren is er een brand te Carentan uitgebarsten, en heeft de beklagenswaardigste gevolgen met zich gesleept. Volgens het gerucht door den *Pilote* medegedeeld, zouden meer dan zestig huizen de prooi der vlammen zijn geworden. De *Haro* schat het getal dezer huizen slechts op dertig. Dit ongeluk is veroorzaakt geworden door de onvoorzigtigheid eener vrouw, die, om het vet te blusschen hetwelk zij deed smelten, en hetwelk in brand was geraakt, koud water op deze kokende stof goot. Het is met de grootste moeite dat men den brand is meester geworden. Des anderen daags brandden de overblijfsels der huizen nog, die het vuur had verslonden.

BELGIE.

— Kapitein *d'Hondt*, bevelhebber van het schip *l'Industriel*, toebehoorende aan de *Société maritime* van Brussel, heeft in de streken van Pomotou drie bewoonde eilanden ontdekt, aan dewelke hij de namen van *Leopold I*, *Reine Louise* en *l'Industriel* heeft gegeven.

— Men schrijft uit Brugge, 16. Junij:

In den nacht van Vrijdag tot Zaturdag heeft er een verschrikkelijk onweder over onze stad geheerscht; doch wij hebben geene ongelukken te betreuren. — Oostende heeft van het onweder meer geleden, een geweldigen regen vergezeld van groote hagelsteenen heeft geheel den nacht boven de stad gewoed; in eenige oogenblikken konden de riolen het water niet meer slikken, waren al de straten overstroomd en de kelders vol water. De schade aan de daken en schuren is zeer groot; verscheiden duizende ruiten zijn gebroken geworden. Omtrent middernacht was het onweder zoo geweldig dat geheel de stad daverde.

— *M. K....* kleermakersgast, verscheen dezer dagen, voor de correctionele regtbank te Brussel onder de beschuldiging van slagen te hebben toegebragt aan *M. T....*, rentenier. Zie hier in welke bewoordingen den aanklager zich voor de regtbank heeft geuit:

« *K...* verkeerde, sedert lang en buiten mijn weten, met eene mijner vier dochters; iets dat mij zeer onbetamelijk scheen. Om een einde aan deze liefdebetrekkingen te maken sloot ik mijne dochter in hare kamer op. Maar, na verloop van eenige dagen, vonden zij middel om hunne betrekkingen op eene heimelijke wijze weder aan te knoopen. *K...* kwam alle avonden onder het zingen of deuntjes fluiten, en mijne dochter liet alsdan eene koord neder waaraan een briefje vastgemaakt was. Maar eens werd dezen handel door een jongeling opgemerkt, en deze kwam des anderendaags, een weinig voor het gewoon uur, en begon den zang van den kleermakersgast na te bootsen. Het koord in kwestie werd neergelaten, de jongeling nam het briefje dat er aan hing, en bond om hetzelve, voor alle antwoord — een *wortel*.

« Mijne dochter, welke door deze snakerij in wanhoop vervallen was, en meende van haren minnaar verlaten te zijn, vertelde mij alles. Eenige dagen later, ontmoette ik *M. K....*, en deed hem eenige opmerkingen wegens zijn gedrag. Voor antwoord ontving ik eene wel geconditionneerde oorveeg en een stokslag op den neus die mij uitermate veel bloed heeft doen verliezen."

De regtbank heeft den kleermakersgast tot 20 dagen gevangenis en de onkosten van het proces verwezen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 16. Junij. Heden heeft de Tweede Kamer der Staten-Generaal eenen aanvang gemaakt met de beraadslaging over de begrootings-wetten van 1846 en 1847.

Vooreerst is in beraadslaging het ontwerp over Hoofdstuk I, *Huis des Konings*.

De Heer *van Goltstein* treed in algemeene beschouwingen over de inrigting der begrooting. Als men thans een blik op de finantiën slaat, dan doen zich vele verbeteringen voor; maar veelvuldig zijn de nog overblijvende [illegible]ren.

[illegible] dien stand van zaken kan hij niet anders dan tot het [illegible] komen, om de Regering te verzoeken deze begroo[illegible] nadere overweging te nemen, ten einde eene betere [illegible] te verwerven. Daarom zal hij ook tegen het 1e [illegible] stemmen.

[illegible] *Bfouket* schetst den verbeterden toestand van 's lands finantiën, sedert de behandeling van de jongste tweejarige begrooting. Alles [illegible] hem over het geheel gunstig gestemd zijn nopens de begrooting; maar zijn oordeel over sommige hoofdstukken hangt af van de inlichtingen der ministers en van den verderen loop der beraadslagingen.

De Heer *van Rechteren* zegt, dat hij bij de behandeling der begrooting voor [illegible] tegen alle ontwerpen deswege gestemd heeft, omdat hij het stelsel van behoud dat de regering aankleefde, afkeurde. Hij verlangde de herziening van de staats-inrigting door verbetering van de staats-instellingen, en dit verlangen is nu dat van de meerderheid der Kamer en een Volkswensch geworden. De Regering heeft onlangs haar stelsel deswege ontwikkeld. De middelen om haar te overreden, zijn uitgeput, en hij vraagt zich dus af, wat in dezen stand van zaken voor vertegenwoordigers des volks te doen overblijft?

Er kan, zijns inziens geen twijfel bestaan. Hij zal de begrooting moeten afstemmen. De staatsregeling geeft daartoe het regt. Het geldt hier de vraag: of de staatshuishouding op den tegenwoordigen voet moet blijven bestaan? Het verval van velen in den lande is aan de slechte staats-instellingen te wijten. Wanneer de regering nu niet ter verbetering van deze wil medewerken, dan moet de vertegenwoordiging geene zwakheid betoonen. Zij moet niet medewerken tot instandhouding van eene staatshuishouding die nadeelige gevolgen zou kunnen na zich slepen.

De Heer *Hoffman* verklaart, dat hij eenigzins te leur gesteld was, toen hij de uitkomsten van deze begrooting zag, zonder vermindering van lasten, na al de gebragte offers. Hij heeft geene overtuiging, dat in 1846 en 1847 de middelen zullen opbrengen het bedrag, waarvoor zij geraamd zijn. Hij vreest veeleer een tekort. Dit is een donker vooruitzigt, na zoo veel krachts-inspanning.

De Heer *van Dam van Isselt* zal zich bepalen met op den eersten spreker te verwijzen, en tegen alle voordragten der begrooting stemmen.

Naar sprekers beschouwing van het gebeurde, kan hij de *uitgaven* niet toestaan. Wat de middelen betreft, onze belastingen zijn in het algemeen niet zoo zwaar en drukkend, als men dit wel afschildert; maar zij zijn verkeerd verdeeld, de geringe [illegible], de middenklasse betalen te veel, de gegoede betaalt te weinig. De belastingen op accijnsen worden zoo gemakkelijk betaalt, zegt men; maar de man, die in het zweet zijns aanschijns zijn brood moet verdienen, voelt het wel; dan komen er tooneelen van, zoo als in Zierikzee: dat is alleen het gevolg van het verkeerd systema van belastigen. Het valt zoo ligt belastingen vast te stellen en te ramen; maar het is pligt aan te dringen op herziening van het belastingstelsel. Dit is de ware stand van zaken. De belastingen drukken door de verkeerde repartitie, niet door den algemeenen druk. Spreker eindigt met zijn hartelijk leedwezen te betuigen, dat de ministers hem gebragt hebben tot het droevig uiterste, dat hij hun niet langer vertrouwen schenken kan, en daarom zal hij tegen al de voordragten stemmen.

De Heer *Storm* verklaart zich op dezelfde gronden mede tegen alle de ontwerpen. Aan een bestuur, dat aan den algemeenen wensch niet wil voldoen, kan hij als vertewoordiger des volks geene middelen verschaffen, om op dien weg voort te gaan. De toestand des Rijks dringt hem hier. De armoede neemt overal toe; de opofferingen, die de natie gebragt heeft, hebben tot geene vermindering, ook van geene enkele opcent, geleid. Waar moet het dan heen, na de verklaring van de regering, dat zij den ouden weg bewandelen en niet vooruitgaan wil? In het te hoog opgevoerde cijfer der begrooting vindt hij een' tweeden grond tot afstemming van alle voordragten.

De Heer *Anemaet* zegt, dat het voorgedragen stelsel der Regering hem voorkomt niet te mogen worden ondersteund; hij kan niet medewerken tot instandhouding van de staatsinstellingen op den tegenwoordigen voet.

De heer *Luzac* stelt voor de ontwerpen in nadere overweging te doen nemen en, alzoo de afdoening der begrooting te verschuiven.

De Heer *Backer* gaat den toestand van 's lands finantiën na, dien hij in alle opzigten aanmerkelijk verbeterd vindt.

De Heer *Verwey-Mejan* acht het onraadzaam, om thans eene begrooting tot stand te brengen. Het komt hem nuttig en noodzakelijk voor de afdoening dezer zaak eenige maanden uit te stellen. De Kamer heeft daartoe volkomen het regt.

De Heer *Duymaer van Twist* meent, dat er geene andere en betere gelegenheid bestaat dan de tegenwoordige, om te vragen, of de Regering vertrouwen verdient? Wat hem betreft, hij kan voor als nog de geheele begrooting niet afstemmen, om eene Grondw.-herziening te verkrijgen. De Regering moet in dat opzigt naar hare overtuiging handelen. De Spreker vindt zijne bezwaren in de begrooting zelve.

Hij verklaard zich al dadelijk, tegen het eerste hoofdstuk.

Op voorstel van den Heer *Bruce*, wordt besloten, het vervolg der beraadslagingen te bepalen op morgen ochtend ten 10. ure.

UTRECHT, den 18. Junij. Den 13. dezer is op de heide te Reek, bij Grave, een meisje plotseling dood gebleven, ten gevolge der zware hitte.

† ZIERIKZEE, den 15. Junij. Men verneemt met genoegen uit goederhand, dat er eene nieuwe ridderorde zal worden ingesteld voor hen die bij het beroemde oproer alhier de meeste angst hebben uitgestaan, om hun dit eenigzins te vergoeden: de naam der leden dezer orde is: *ridders van de benaauwdheid*; de decoratie bestaat uit eene gebrokene ruit van groen broeiglas, opgehangen aan een geel lint aan het bovenste broeksknoops gat, bij wijze van een horlogie-sleutel; — de namen der nieuw benoemde [illegible] zullen nader worden bekend gemaakt.

[illegible] dag in een oogenblik van oploopendheid, in eene fransche herberg, den knecht die hem aan tafel bediende. Groot gewoel! — De herbergier loopt naar boven en spreekt van het geregt. — « Wat duivel! maakt gij gerucht voor zulk een kleinigheid!" riep de edelman; « zet uw knecht op de rekening, ik zal hem betalen, en daarmede gedaan!"

Ingezonden Stukken.

Fragment uit het werk, » die Rabbiner-versammlung und ihre Tendenz" van Dr. Gotthold Salomon te Hamburg.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Van een minder omvattend en minder algemeen belang ware het, wanneer alle opgekomene verschillen en tegenstrijdigheden zich alleen *bij weten en gelooven* bepaalden; deze immers behooren alle tijden en eeuwen, en ieder ingewijde in de schriften der MAIMONIDES, NACHMANIDES, BEN ESRAS, GERSONIDES en HALLEVIS, kent de kampstrijden dezer helden van het Jodendom en de zegepraal welke zij wisten te behalen. Maar veel bedenkelijker is het, wanneer niet alleen het bewustzijn, maar ook het dierbare *leven* des menschen, met zijn geloof in tweestrijd is!

Zulk een beklagenswaardige toestand ontstond werkelijk onder Israël, nadat het tijdperk van denken en vorschen voor hetzelve was aangebroken. Van toen af aan wist niet alleen de rede en het gezond verstand, zich een vrijen toegang tot het kroost JACOBS te banen, maar ook de zucht naar burgerlijke vrijheid bleef niet zonder werking. Door den invloed der wijsbegeerte op alle takken der wetgeving, werd de Israëliet in de rei der menschheid opgenomen; hij werd van zijne knellende boeijen ontdaan en, in de vroeger voor hem geslotene kringen, toegelaten. Doordien de christelijke zielen-herder een meer werkdadig en liefdebetoonend, dan een enkel dogmatisch christendom verkondigde, christelijke geleerden zich, in spreken en schrijven, de zaak der onderdrukte Joden aantrokken en de regten des menschen voor hen inriepen, won de menschlievendheid dagelijks vruchtbaren grond en het veroverde grondgebied der barbaarschheid nam zigtbaar af. De borst ademde, de geest dacht, handen en voeten zelf, bewogen zich vrijer; zij die weleer in vijandelijke onverdraagzaamheid tegenover elkander stonden, gingen vriendschapsbetrekking aan, zij leerden elkander kennen, achten en beminnen. Zoo ondervond eerst het gezellig verkeer, en later de burgerlijke verhouding der Joden, de schoonste gedaanteverwisseling. De Israëliet begon te zien en te gevoelen, dat hij de kracht verworven had, voor het algemeene welzijn te leven en te werken; dat, bij een verkregen bewustzijn van al wat goed, schoon en verheven is, hij, zoowel als ieder ander, het vermogen bezat, tot veredeling van het maatschappelijke leven bij te dragen. Maar ten gelijken tijde werd het klaar en duidelijk, dat hem geenszins zijn eigenlijke, zijne eeuwig goddelijke, en alle redelijke wezens bezielende godsdienst in den weg stond, maar wel degelijk de synagoge, de kerk, het inbegrip van duizendtallen talmudisch, rabbinale stel- en sluitregelen, die, sedert lang, alle ethische kracht verloren, en dien onverminderd nog altijd als goddelijke wetten werden bijbehouden, aanbevolen en, van het eene tot het andere geslacht, als hoogstbezwarende erfdeelen overgingen: niet zijn godsdienst, dat elisium van heil en zaligheid, die verkwikkende bron des levens, dat plegtanker in het zijn en scheiden, maar het rabbinismus en zijn nasleep hielden hem gekluisterd, en verhinderden zijne aansluiting aan de maatschappij, en het houden van gelijken tred met de toegenomene beschaving zijner eeuw.

Reeds verliep eene geheele eeuw, sedert alle deze waarheden erkend en ingezien zijn. Ieder jaar wordt rijker aan licht en warmte; ieder jaar neemt de wijsheid der overheden, de verdraagzaamheid en de zucht tot burgerlijke gelijkstelling toe, overal waar men den belijder der Mosaïsche godsdienst dien schat onthoudt. De strijd tusschen weten en gelooven, tusschen kerk en leven, wordt met hevigheid gevoerd, en de behoefte wordt al meer en meer dringend, aan de wedergeboorte der kerk te arbeiden, ten einde het dreigend verval der geheele godsdienst voor te komen.

Op wie rust de pligt, de stemmen die zich sedert lang zoo luid laten hooren, en de vrome wenschen die zij uitdrukken, te bevredigen? op wie rust de pligt het verschil van denkwijzen en gevoelens, naar den leiddraad van Gods woord, tot een brandpunt te brengen? Deze pligt rust ontegenzeggelijk op de rabbijnen der 19e eeuw; zij zijn zedelijk gehouden de dwalingen hunner voorgangers te herstellen, en het onkruid met tak en wortel uit te roeijen. Indien hun daartoe het vermogen of de vaste,

manneIijke wil ontbreekt, dat zij dan hunne stoelen verlaten, opdat het ongelukkige Israël zich niet meer voor afgoden nederbuige, die oogen hebben en niet zien, die ooren hebben en niet hooren, en een neus hebben om niet te ruiken; *men zou bijna zeggen, die nutteloos eenigen aanleg voor welsprekendheid* bezitten! Dat zij dan voor meer redelijke mannen plaats maken, die met de maatschappelijke verhouding hunner geloofsgenooten bekend, een heiligen ijver gevoelen, voor godsdienst en menschengeluk, en geenszins voor vooroordeel en afzondering, voor eigenzinnigheid en talmud-dwang, te leven en te werken.

Niet als hierarchen; geen redelijk denkende rabbijn streeft naar priestermagt, de ongelukkigste aller heerschappijen! maar als deugdzame mannen, als de vertrouwelingen hunner gemeenten, als rabbijnen of predikanten, die met de algemeene kennis des Jodendom en zijne, sedert twee duizend jaren geboekstaafde ontwikkeling, bekend en ingewijd zijn; als rabbijnen die het geheele grondgebied, met alle zijne steilten en diepten, met zijn levens- en gifboomen, hebben onderzocht en den moed bezitten, zonder kleingeestigheid, het goede te behouden en het verwerpelijke af te keuren. Het is de pligt der rabbijnen zich aan het eeuwigdurende in het Jodendom vast te klemmen, uit de dikke schaal den kern te voorschijn te halen, en de perel, van al wat hem verduistert en ontsiert, te ontdoen. Het Jodendom gelijkt veel naar een door weder en wind geteisterd praalgebouw, welks aanvankelijke schoon- en verhevenheid niet meer te erkennen zijn; naar een meesterstuk van bouwkunst, welks edele stijl, die het van den grooten meester ontving, onder de smakelooze, later aangebragte wanstaltigheden, bedolven is.

Is de Joodsche *kerk* eenmaal, van alles wat haar ontaart en misvormt ontheven, dan ongetwijfeld viert de Joodsche *godsdienst* haar hoogsten jubel, want in het heiligdom des grootsten propheets, zal de Israëliet als mensch, en de mensch als Israëliet gelukkig zijn!

Ziedaar het doel en de strekking der eerste rabbijnenvergadering in Brunswijk. Het gold daar niet een enkel kwaad te verhelpen, een enkel vooroordeel te bestrijden, de waardij of de onwaarde van een enkel dogma te beoordeelen; het was hier niet te doen eene enkele godsdienstige behoefte te bevredigen. De aangelegenheden van enkele of meerdere gemeenten moesten hier niet behandeld, of hare verschillen vereffend worden; de rabbijnenvergadering had het oog op geheel Israël en op alle zijne belangen gevestigd.

MENGELINGEN.

Om voor te komen dat de brieven niet kunnen geopend worden, (waarvan Sue onder andere melding maakt, als, helaas! kunnende geschieden) *zonder zulks te ontdekken.*

Met damp of heet water kan men een ouwel doen loslaten; met een heet ijzer of wijngeest lamp kan men de zegellak openen na er vooraf een afdruk van genomen te hebben in gips. Door het vereenigen echter van beide sluitmiddelen kan men het onmogelijk maken, dat een' brief anders dan met geweld kan geopend worden. Hiertoe behoeft men de brief slechts eerst met een ouweltje goed te sluiten, nadat men een klein gaatje van 1/5 duim middellijn, juist boven de ouwel, door het dekkende papier heeft gesneden, en vóór de ouwel neder te drukken op deze plaats zoo veel lak te druppelen, dat zij er geheel, of zelfs meer dan volkomen, mede bedekt wordt, waarna men met het gewone cachet verzegelt. Een op deze wijze verzegelden brief kan noch met hitte noch met vocht geopend worden, en ook is drooge damp niet heet genoeg om het zegellak te doen smelten.

Men zou ook op de volgende wijze nog meer kunnen beletten, dat een' brief geopend konde worden: zoodra men verzegeld heeft, bestrijke men de lak met terpentijn vernis, die met een weinig lijnolie is aangelengd. Deze lak blijft dan kleverig, waardoor er geen gips afdruk van genomen kan worden.

Een ander middel bestaat daarin om het cachet, na hetzelve beademd te hebben, in brons poeijer te stippen, en vervolgens het verheven gedeelte met de duim schoon af te vegen, zoodat het metaalpoeijer slechts in de ingesnedene plaatsen hechten blijft, waarna men het dadelijk op het heete lak afdrukt. Hierdoor is de brief verzegeld met een lak en stempel waarvan de verheven deelen gebronsd zijn. Indien men van zoodanig zegel een afdruk in gips wilde nemen, dan zou natuurlijk de brons worden afgerukt en bij het smelten van het lak de brons door de massa loopen, zoodat het naderhand onmogelijk is om een afdruk met bronzen verheven deelen, die in alle opzigte zuiver is, voort te brengen.

Het volgende middel is insgelijks zeer doelmatig: men slaat een gat van ongeveer ¼ duim middellijn door eene gewone ouwel en verzegeld den brief op de gewone wijze met dezelve, doch vóór dat men hem echter sluit, brengt men een droppel canadische balsem in de holte of het gat van de ouwel en drukt de ouwel dan vast. Hierna legt men de brief een paar uren op eene warme plaats, waarna dien noch door vocht, noch door hitte geopend kan worden.

Het eenvoudigst en daarbij zekerste middel zou wel daarin bestaan om het brief-couvert aan den rand rondom met eene oplossing van caout-chouk (gomelastiek) in caja-poeti olie, in de breedte van eene smalle strook aaneen te kleven. Zoodra dit verhard is, hetwelk in een half uur geschiedt, dan is het onmogelijk om het paket te openen, zonder dat men de blijken van het gepleegde geweld gewaar kan worden. Zoodanigen brief kan men bovendien nog op de gewone wijze sluiten.

MAGNETISMUS.

Hadden wij het onderstaande in eenig Amerikaansch dagblad ontmoet, wij zouden ons wel gewacht hebben het over te nemen en het hebben gerangschikt onder de Amerikaansche waarheden, als die van de mannetjes in de maan en dergelijke; maar thans dat wij het lezen in de *Gazette des Tribunaux*, die, gewoon is hare verhalen, niet dan op goed ingewonnen berigten te geven, willen wij het onzen lezers niet onthouden, vooraf echter reeds verwijzende naar de woorden met welke de *Gazette* hare artikelen besluit. *Ziedaar de daadzaken; dat de wetenschap dezelve toelichte, opheldere, ontvouwe: dit is onze zaak niet: Wy hechten er slechts aan, de waarheid van ons verhaal te handhaven.*

Gazette des Tribunaux van den 4e. Juny.

Zie hier een voorval, hetwelk sedert eenige dagen veel opziens baart in den omtrek van Parijs, waar de waarheid er van door een aantal menschen wordt gestaafd.

Woensdag ll. (den 28. Mei) verliet een negentienjarig jongeling, de Heer B., eenige zoon van eenen rijken pachter van de gemeente van Wuissous, nabij Antony, kanton van Lonjumeau, met een wagen met drie paarden bespannen, onder geleide van eenen voerman, het huis zijns vaders, om aan de rots van Saul-les-Chartreux, acht kilometers ver van de gemeente van Wuissous gelegen, eene lading keisteenen te gaan halen.

De wagen geladen zijnde, rijdt de voerman daarmede naar Parijs; de jonge B. volgt den wagen tot aan Lonjumeau. Daar ontmoet hij een' jongen pachter, met wien hij bevriend was, den Heer R, van de gemeente van Chilly. Na zich eenigen tijd in een koffijhuis te Lonjumeau te hebben opgehouden, noodigt R., die slechts twee kilometers ver van Wuissous, woont, B. bij zich te dineren. Er wordt goed gedineerd, maar zonder eenige buitensporigheid. Ten acht ure des avonds vergezeld R. zijnen vriend B. tot halver wege terug; deze was toen nog maar slechts een kwartier uur gaans, van het ouderlijk huis.

Den volgenden morgen evenwel verkeerden de ouders van B. in eene deerlijke ongerustheid, hun zoon was niet te huis gekomen. Zonder langer te dralen, verzamelen zij meer dan een zestigtal inwoners van Wuissous, om nazoek te doen. Nabij een vrij grooten en diepen poel, genaamd de Gironde, vindt men eenen factuurbrief, welken de zoon B. had bij zich gehad; dit doet het vermoeden ontstaan dat er een gruwel gepleegd kan wezen; men onderzoekt den poel alzoo met lange stokken, maar zonder iets te vinden.

Drie dagen lang bleef men de nasporingen voortzetten, men deed dezelve te voet, te paard, ja zelfs met karren, om van boven van dezelve de omliggende velden des te beter van uit de verte te kunnen overzien, maar alles vruchteloos. Men kwam op het denkbeeld om New-Foundland honden uit Parijs te laten komen, en hen in den poel te laten duiken; de proef werd genomen, maar bleef almede zonder gevolg. Dagelijks begaf men zich naar Parijs, om ook daar onderzoek te doen, men bezocht er de Morgue (de plaats; waar de lijken van verongelukten ter herkenning worden nedergelegd); de gendarmerie van Lonjumeau, de nationale garde werden op de been gebragt, nacht en dag doorkruiste men het land in alle rigtingen.

In den nacht van Vrijdag op Zaturdag ontmoet men twee stroopers, die kwartels met netjes gingen vangen, of patrijzeneijeren gingen zoeken; men houdt hen aan en brengt hen over naar Lonjumeau.

Dien eigen dag, Zaturdag, moest de prefekt van de Seine te Lonjumeau den raad van revisie voor de jonge conscrits voorzitten. Men roept ook zijne tusschenkomst in, en dadelijk zendt hij orders aan bijna al de gendarmerie-brigades van het departement.

Wanhopig over het vruchteloos blijven van al die navorschingen, herinneren de ouders B. zich, van de wonderen van het magnetismus te hebben hooren spreken, en in hunne mistroostigheid begeven zij zich naar Parijs, om eene slaapwandelaarster in haren slaap te raadplegen. Dit alles gebeurde nog op Zaturdag.

„Uw zoon is niet dood;" dus laat zich de slaapwandelaarster hooren; „ik zie hem op eene rots, hij klimt er af, hij volgt een wagen tot aan een dorp. Daar gaat hij bij een zijner vrienden dineren, ik zie hen te zamen aan tafel; op den weg scheiden zij van elkander. Iets later wordt uw zoon door twee mannen aangehouden, zij voeren hem weg; zij doen hem drinken, maar welken drank weet ik niet.... Van dat oogenblik af verlies ik uwen zoon uit het oog, ik weet niet wat er van hem wordt, maar dood is hij niet, hij zal terug komen, en hij zelf zal niet weten, wat er gedurende die drie dagen met hem gebeurd is. Morgen ochtend, Zondag, zal hij terug komen."

Te Wuissous teruggekeerd, deelen de ouders B. aan de ingezetenen den flaauwen straal van hoop mede, hun door de slaapwandelaarster gegeven. Het gerucht er van verspreidt zich over de omliggende gemeenten; het zonderlinge van het verdwijnen van den door allen beminden jongeling, het wonderbare van de woorden der slaapwandelaarster, het op elkander sluiten van het arresteren van twee verdachte mannen en van hetgene door haar wordt verhaald: dit alles brengt al de hoofden en aller denkbeelden in eenen staat van opgewondenheid.

Den Zondag morgen zijn al de wegen met menschen als overdekt, al de paden, al de toegangen, langs welke men Wuissous kan genaken, zijn opgepropt met nieuwsgierigen, men ziet uit, men gluurt, men dobbert tusschen hoop en vrees. Eindelijk ten elf ure in den voormiddag, komt de diligence van Orsay aan; zij houdt stil, een jongeling stapt er uit en werpt zich in de armen zijner moeder; het is de jonge B.

Men ondervraagt hem, hij bevestigt in alle deelen het verhaal van de slaapwandelaarster; na van zijn vriend R. afscheid te hebben genomen, is hij, naar Wuissous voortstappend, aangehouden geworden door twee mannen, die hem gedwongen hebben te drinken. Van dat oogenblik af, herinnert hij zich niets meer, hij weet niet wat er gedurende drie dagen met het gebeurd is, of waarheen men hem vervoerd heeft gehad. Dit slechts weet hij, in den nacht van Zaturdag heeft eene vrouw hem van de plaats, waar men hem gehouden had, begeleid naar het dorp van Saint-Aubin, waar zij hem te midden van de straat heeft laten staan, zeggende; „door dit dorp rijdt een wagen, die u ten uwent terug zal brengen." B. had den raad van deze vrouw gevolgd en was alzoo bij zijne ouders terug gekomen.

Alle vragen die men hem heeft kunnen doen, hebben geen ander antwoord kunnen uitlokken. Bij deze zeer weinig licht gevende verklaringen, moet men evenwel nog deze belangrijke omstandigheid voegen, dat zijn horologie en tien franken, die hij bij zich had, hem ontstolen zijn.

Gazette des Tribunaux van 8. Juny. In ons nummer van den 4. Junij hebben wij de bijzonderheden medegedeeld van een zonderling en geheimvol voorval, te Wuissous, nabij Antony gebeurd. Een jongeling, Baticle genaamd, werd sedert eenige dagen vermist. Alle, door zijne familie en door het gezag gedane navorschingen waren vruchteloos geweest en eene geraadpleegde slaapwandelaarster had verklaard, dat de jonge Baticle den volgenden dag zou terug verschijnen, hetgene ook werkelijk gebeurd was.

Wij hebben op nieuw onderzoek gedaan naar dit voorval, hetwelk de voorstanders van het magnetismus voorzeker niet in gebreke zullen blijven, als eene der wonderbaarlijkste van al de tot dus verre verkregene uitkomsten te doen opmerken. Die nadere inlichtingen, ons medegedeeld door ooggetuigen en door de familie zelve van den jongen Baticle, hebben de waarheid van het door ons gegeven verhaal volkomen bevestigd, en zonder onze meening over een zoo zonderling voorval te behoeven te uiten, moeten wij de waarheid van het door ons vermelde handhaven.

Op Woensdag was Baticle verdwenen, en den volgenden Zaturdag had men nog niets van hem vernomen. Al wat men wist, was dat hij met een voerman vertrokken was, om in eene naburige gemeente eene lading steen te gaan halen. Sedert had men hem niet weder gezien, en het vermist worden van den jongeling, die bij allen als een braaf jong mensch bekend was, had de geheele gemeente in rouw gedompeld. Na vele nasporingen kwam de moeder van Baticle op het denkbeeld om eene slaapwandelaarster te raadplegen en Zaturdag begaf zij zich bij den Heer Marcillet, in de straat van St. Lazarus, No. 55, die sedert lang bekend is wegens de merkwaardige proeven van Alexis, zijnen gewonen slaapwandelaar, en die, bij afwezigheid van dezen Alexis, de moeder van Baticle in rapport bragt met de slaapwandelaarster Maria.

Volgens de verzekering van iemand, die deze zitting als ooggetuige heeft bijgewoond, is er aan Maria geen woord gezegd geworden van de zaak, over welke zij geraadpleegd werd, en was haar eerste woord desniettemin ingerigt, om de moeder van Baticle omtrent het in leven zijn van haren zoon gerust te stellen. Voorts had zij eene beschrijving gegeven van de kleeding van den jongen Baticle, op het oogenblik dat hij de pachthoeve van zijnen vader verlaten had, en de kleur opgegeven van de paarden, die voor den wagen gespannen waren geweest. „Hij heeft zich, zeide zij, bij eenen poel opgehouden, maar stel u gerust, zijn ligchaam ligt er niet in." Bij dien poel had men werkelijk eenen *factuur-brief* gevonden, welken Baticle bij zich had gehad, en uit die omstandigheid had men opgemaakt, dat hij er in verdronken kon zijn. Wijders had de slaapwandelaarster, al de reeds door ons vermelde bijzonderheden opgegeven, onder anderen dat zij Baticle zag met twee mannen, van welke zij het signalement gaf en op eene plaats, welke zij insgelijks met juistheid opgaf. Ten slotte had zij aangekondigd dat Baticle den volgenden dag, Zondag, te Wuissous zou teruggekomen.

Men weet het verdere en hoe al de inwoners der gemeente, die van deze zonderlinge voorspelling kennis droegen, Baticle den volgenden morgen ten negen ure (in het eerste artikel van de *Gazette* staat *ten elf ure*) uit het rijtuig zagen stappen. Zijn pantalon was gescheurd, hetgene almede door de slaapwandelaarster was opgegeven geworden. Zij had nog eene bijzonderheid vermeld, te weten, dat hij een slag op den arm bekomen had. Een der bloedverwanten, verbaasd over het zoo juist uitkomen van al het opgegevene, ondervroeg hem dan ook omtrent deze wond, maar Baticle verklaarde niet gewond te zijn.

Het is verkeerdelijk dat wij gezegd hebben dat Baticle bestolen was geworden; men had dit werkelijk in de gemeente verhaald, maar de zaak is niet zoo, en is ook noch door de slaapwandelaarster voorspeld, noch door Baticle verklaard.

De jongeling ondervraagd, over de wijze, op welke hij zijnen tijd had besteed, heeft van zijnen kant daaromtrent hetzelfde opgegeven, als de slaapwandelaarster had gedaan.

Ziedaar de daadzaken; dat de wetenschap dezelve toelichte, opheldere, ontvouwe, dit is onze zaak niet. Wij hechten er slechts aan de waarheid van ons verhaal te handhaven.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. Junij. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Aurora, T. Holbeek, Kiorteminde, garst; Iduna, J. Abrahams, Riga, hennipzaad, die Sonne, J. G. Trabin, la Ville de Caen, F. Benort, Johannes, J. H. Hallen, alle Rostock; Diana, R. H. Dui, Heilighafen, alle tarwe; Johann Friedrich, J. Domeke, Dantzich, Sommeren, F. Olsen, Gothenburg, beide timmerhout, Einigtheden, J. Schlor, Memel, hout; Mandarin, J. Colleij, New-York, katoen en rijst; Marij en Barth, J. Page, Staalsund, lijnzaad; Geerdina, T. Zoutman, Greenauw, raapzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Sarah, J. Hinderop, Union, A. Springberg, Flora, L. Fokker, alle Oostzee, Juno, H. Kramer, Avontuur, Sophie, J. Addiks, de stad Eruxbum, H. Piepenjach, beide Riga, alle ballast, Oscar, C. Olst, Koppenhage, de Vriendschap, H. K. Bekkering, Rostock, beide stukgoed.

Van Gend gezeild:

Concordia, J. Gerritsen, Hamburg, stukgoed.

Laatst van Vlissingen:

De vrouw Gebke, E. E. Valk, Hamburg, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

19 Junij 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f 8.25	Zomergarst	f 4.50
1 dito dito	- 8.00	N. W. dito	-
N. dito dito	- 7.00	N. W. Gr. Erwten	-
2 J. Walch. dito	- 8.50	Z. Gr. dito	-
1 dito dito	- 8.25	W. Witt	
Nieuwe dito	- 7.25	W. Witt	
O. Rogge	- 6.50	Br. dito	
N. Rogge	- 6.75	N. W. Pa	
W. Koolzaad	- 11.50	Z. dito	
Zomer dito	-	Raapolie	
St. Joosland dito	-	Patentoli	
Haver	-	Lijnolie	
Boekweit	-	Raapkoel	
Zomerzaad	-	Lijnkoek	
Winter garst	- 5.00		

Te Vlissingen, bij A. W.